

Arrest

nr. 151 692 van 3 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 december 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing werd op 17 februari 2015 aan verzoekster betekend. Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing: Artikel 42ter van de wet van 15.12.1980

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Op 23.01.2014 velde de rechter een vonnis waarbij de feitelijke scheiding (vrederechter Antwerpen, 3de kanton, dd. 22.08.2013, inzake AR nr. 13A972) tussen het koppel werd uitgesproken, van een relatie tussen de partners is dus geen sprake meer. De ex-partner van betrokkene legde meerdere klachten neer bij de politie van Antwerpen wegens schijnhuwelijk (PV nr.: AN.43.LB. 167730/2013)

Op 24.01.2014 werden aan betrokkene bewijzen opgevraagd in het kader van artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980. Uit het verslag van de wijkpolitie bleek dat betrokkene niet meer op het adres aan te treffen was en de vragenlijst dus niet kon betekend worden.

Verder blijkt uit het dossier dat betrokkene nog maar een beperkte tijd in België verblijft, dat zij nog jong is en de mogelijkheid heeft om zich naar haar land van herkomst te begeven om daar alsnog een nieuw leven op te starten. Dat zij een maandelijks leefloon ontvangt van 817 euro, waaruit blijkt dat betrokkene niet economisch geïntegreerd is in de Belgische maatschappij.

Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af op basis van artikel 7, §1,2° W.15.12.1980.

DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSBEWIJS."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een eerste middel aan:

"Schending van artikel 42quater §1, laatste lid en artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet, schending van de zorgvuldigheidsplicht. Verwerende partij stelt onder meer het volgende in de bestreden beslissing: "Op 24.01.2014 werd aan betrokkene bewijzen opgevraagd in het kader van artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980. Uit het verslag van de wijkpolitie bleek dat betrokkene niet meer op het adres aan te treffen was en de vragenlijst dus niet kon betekend worden." Het verslag van de wijkagent toont aan dat deze zich op 4 maart 2014 heeft aangeboden in de (...) te 2020 Antwerpen, en dat verzoekster daar sinds drie maanden niet meer woonachtig was (zie stuk 5). Dit klopt, aangezien verzoekster op dat moment in een vluchthuis verbleef omwille van intrafamiliaal geweld (zie stuk 2, 3 en 4). Verzoekster werd immers herhaaldelijk mishandeld door haar man, hetgeen ze door artsen liet vaststellen. De vragenlijst kon dus niet betekend worden, omdat verzoekster omwille van het familiale geweld de echtelijke woonst was ontvlucht. Hierdoor werd verzoekster niet op de hoogte gebracht van de intentie van verwerende partij om een einde te stellen aan haar recht op verblijf van meer dan drie maanden, en kreeg verzoekster niet de kans om verwerende partij op de hoogte te brengen van haar gezinssituatie zoals beschreven in artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet, en de bijzonder schrijnende situatie waarin ze zich bevond, zoals aangehaald in artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij deed geen verdere pogingen om verzoekster te contacteren om haar de kans te geven de nodige bewijzen voor te leggen van het intrafamiliale geweld. Nochtans was verwerende partij op de hoogte van het correcte adres van verzoekster. Op 16 december 2014 nam verwerende partij de bestreden beslissing. In deze beslissing wordt bij de persoonsgegevens van verzoekster aangegeven dat ze in de (...) te 2060 Antwerpen woont. Verwerende partij kon verzoekster niet vinden toen haar conform artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet de kans moest worden gegeven om bewijzen over te maken over onder andere haar gezinssituatie. Op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen, wist verwerende partij wel plots waar verzoekster verbleef. Verwerende partij ging dan ook onzorgvuldig te werk, door verzoekster niet de kans te geven om de nodige bewijzen conform artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet voor te leggen, hoewel men op de hoogte was van de effectieve verblijfplaats van verzoekster. Men kan verzoekster het ook moeilijk kwalijk nemen dat ze de echtelijke woonst was ontvlucht in de (...) te 2020 Antwerpen, aangezien ze omwille van de mishandelingen door haar echtgenoot noodgedwongen naar een vluchthuis diende te gaan. Door verzoekster niet de kans te geven de nodige bewijzen van het intrafamiliale geweld voor te leggen, hoewel men perfect op de hoogte was van haar actuele adres op het moment dat de beslissing werd genomen, ging verwerende partij onzorgvuldig te werk, en werden dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel en die hierboven vermeldde wetsartikelen geschonden."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij:

“...Verzoekende partij betwist niet dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, doch meent dat de beslissing op onzorgvuldige wijze tot stand kwam. Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zich op 14.01.2014 tot de burgemeester van de stad Antwerpen richtte met de vraag om het bijgevoegd schrijven i.v.m. de uitzonderingssituaties voorzien in artikel 42quater, §4 Vreemdelingenwet te betekenen aan verzoekende partij. Uit het verslag van de wijkpolitie dd. 04.03.2014 bleek dat betrokkene niet meer op het adres aan te treffen was en de vragenlijst dus niet kon betekend worden. Verzoekende partij houdt in haar verzoekschrift voor dat zij op dat moment in een vluchthuis verbleef omwille van intrafamiliaal geweld. Verzoekende partij was op 04.03.2014 officieel gedomicilieerd op het adres te Pierenbergstraat 58, Antwerpen (stuk 1). Verzoekende partij heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging nimmer op de hoogte gesteld van haar verblijf in een vluchthuis of van haar gewijzigde verblijfssituatie. Dit verblijf en de bijhorende attesten waren niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris ter kennis gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met deze stukken, die pas in het kader van onderhavige procedure worden voorgelegd. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007). In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden. Verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze zou hebben gehandeld. Het weze in dat verband ook benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoekende partij toekomt om haar gewijzigde verblijfssituatie door te geven, bij gebreke waarvan de gemachtigde zich dient te laten leiden door de gegevens zoals deze blijken uit het rijksregister. Bovendien werd in het vonnis dd. 22.08.2013 van het Vredegerecht van het derde kanton van Antwerpen het adres te (...) vermeld als adres van verzoekende partij. In dit vonnis werd verzoekende partij ook gemachtigd om alleen en met uitsluiting van de andere echtgenoot tijdelijk te verblijven te 2020 Antwerpen, (...). Uit de gegevens zoals bekend uit het administratief dossier vermocht de gemachtigde er wel degelijk van uitgaan dat verzoekende partij verbleef op het adres te (...). Waar verzoekende partij er nog op wijst dat in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van het adres (...) te Antwerpen, wijst verweerder erop dat verzoekende partij blijkens het rijksregister toen op dat adres verbleef. Verzoekende partij beklemt toont dat het uiteraard aan de verzoekende partij toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen. Het kwam aldus onmiskenbaar aan de verzoekende partij toe om de gemachtigde van de Staatssecretaris op de hoogte te stellen van een gebeurlijke verhuis naar een nieuw adres. Evenwel blijkt nergens uit het administratief dossier dat verzoekende partij -voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing- aan de gemachtigde van de Staatssecretaris ter kennis zou gebracht hebben dat haar verblijfplaats zou gewijzigd zijn. Nochtans kan geen redelijke betwisting bestaan nopens het feit dat de verzoekende partij de ruime mogelijkheid heeft gehad om dergelijke relevante gegevens op nuttige wijze ter kennis te brengen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging. Geheel ten onrechte tracht de verzoekende partij verweerder een onzorgvuldig handelen in de schoenen te schuiven. Uit de stukken van het dossier blijkt afdoende dat de verzoekende partij zelf niet de vereiste zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd.”

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt omschreven als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (procedurele of formele zorgvuldigheid) en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad (materiële zorgvuldigheid) (“Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit” (W. LAMBRECHTS, I.c., 31; zie ook: A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, I.c., 52, voetnoot 104) en (S. LUST, Raad van State Afdeling Administratie. 6. Rechtsherstel door de Raad van State, Brugge, Die Keure, 2000, 141, voetnoot 472; F. DEBAEDTS, “De algemene rechtsbeginselen in het administratief recht”, T.B.P., 1988, 647, voetnoot 45: “de zorgvuldigheidsplicht [slaagt] op de ‘manier’ waarop de overheid bij haar belangenafweging te werk gaat”).

De bestreden beslissing steunt onder meer op artikel 42ter, § 1, 4° van de vreemdelingenwet, dat luidt:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer.”

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 42quater, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet, dat luidt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij toepassing wenste te maken van artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet, dat luidt:

“Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

(...)

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aan toont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

In de nota laat de verwerende partij weten dat “de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zich op 14.01.2014 tot de burgemeester van de stad Antwerpen richtte met de vraag om het bijgevoegd schrijven i.v.m. de uitzonderingssituaties voorzien in artikel 42quater, §4 Vreemdelingenwet te betekenen aan verzoekende partij”. In de bestreden beslissing wordt als motief gesteld: “Uit het verslag van de wijkpolitie bleek dat betrokkene niet meer op het adres aan te treffen was en de vragenlijst dus niet kon betekend worden”.

Verzoekster betoogt in essentie dat de gemachtigde onzorgvuldig te werk is gegaan doordat zij niet de kans heeft gekregen om de nodige bewijzen conform artikel 42quater van de vreemdelingenwet voor te leggen, hoewel de gemachtigde naar mening van verzoekster op de hoogte was van haar effectieve verblijfsplaats.

De verwerende partij betwist niet dat verzoekster zich in een bijzonder schrijnende situatie bevindt. Getuige hiervan zijn de medische attesten die verzoekster echter pas bij het verzoekschrift voegt. Verzoekster voegt ook verblijfsattesten van de CAW Antwerpen toe waaruit blijkt dat zij van 6 december 2013 tot en met 9 mei 2014 in een opvangcentrum heeft verbleven.

Uit het administratief dossier blijkt dat de woonstcontrole op 4 maart 2014 plaatsvond in de P(...), Antwerpen. De bestreden beslissing is ter kennis gebracht op het adres: S(...) Antwerpen.

Uit de gegevenshistoriek die door de verwerende partij zelf is bijgebracht, blijkt dat zij wist dat verzoekster sinds 15 mei 2014 verbleef in de S(...).

Uit voorgaande blijkt dat de verwerende partij wist dat verzoekster op het moment van de bestreden beslissing, zijnde 16 december 2014, op het nieuwe adres in de S(...) woonde.

Verzoekster stelt dat zij geen kans heeft gehad om zich te rechtvaardigen aangaande de bijzonder schrijnende situatie in het licht van artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster kan worden gevolgd in haar betoog dat de verwerende partij onzorgvuldig is te werk gegaan. Indien de verwerende partij duidelijk aangeeft om toepassing te willen maken van een belangrijke bepaling als artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet, lijkt het onzorgvuldig om de desbetreffende vragenlijst niet te bezorgen op het ten tijde van de beslissing gekende adres. De verwerende partij heeft nagelaten

de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te inventariseren zodat zij niet met kennis van zaken heeft kunnen beslissen.

Verzoekster maakt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Het eerste middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 december 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC